

Anhang 3

Ekipa A3 – Autobus für Fußgänger: Plakat 1972

Autobus je skelet iščašene ideje, orahova ljuska u idiotizmu savršenog industrijalizma i tehnokratizma. Materijalnom nedovršenošću i idejnim savršenstvom, autobus omogućava uključivanje na razini ideje, direktno iritirajući svijest slobodnog izbora brojnošću varijacija. Jer, autobus je mogući dio ZET-a, ali i antiautobus Saobraćajnog poduzeća A3 (SPA3), to je dječja igračka, san dječje megalomanije, a može biti i želja za air-condition ljudi in the summer time. Autobus pruža slobodu, omogućava stvaranje onog broja varijanti koji zavisi od stepena uključivanja. Izbjegavajući mogućnost jedne konačne klasifikacije, put k očuvanju suštine čitavog projekta adekvatno osigurava TOLERANCIJA. AUTOBUS JE TOLERANCIJA. U odnosu prema statičnim intervencijama u urbanom prostoru, autobus priređuje nestvarno pred očima, vizuelnu neočekivanost u prostornom kretanju.

Komentari aktivnih i pasivnih konzumenata.

Grupa djece: Ovo je nevjerojatno, neponovljivo, ali mu vjerujemo.

Ljudi: Dodao bih to i to i ovo, i odličan je i ništa ne valja jer bih dadao i ono, i kakvi su to hipici, ja bih tu volan pa motor, a ne troši benzin, niti zagađuje, ne stvara buku. Deco, pa to je autobus budućnosti!

Jedna baka: Napravit ću i ja sebi jedan.

I tako se ljudi znoje, muče ili pak zabavljaju, i s tih pozicija razumijevaju jedan od vidova ili neke od intencija autora. Ispod atraktivno-zabavljajke površine krije se rad koji postavlja pitanje preživljavanja, odnosno osvještava svijesti u času kolektivnog samouništenja. S druge strane, putnici-vozači, doživljavaju vrlo konstruktivne razgovore za vrijeme svoga putovanja gradom.

Anhang 4

Dritte Aprilbegegnung 1974: Bulletins

Bilten 3 18.4.1974

Posle UŠIVANJA FIKUSA Ilije ŠOŠKIĆA, BILTEN je zabeležilo utiske nekolicine posmatrača:

Džil Njterli: Mislim da je to veoma interesantno, ali sam takve stvari već videla u Londonu, kada istina nisu ušivali, već su samo snimali šumove biljaka kada ih čovek dodiruje – kada čovek nešto radi sa njima.

Pavlović Dušan: Vizuelno izvanredno, inače ništa drugo ne bih mogao da kažem.

Ljiljana Vojnović: Imala sam utisak da ušivaju živo biće i zato mi je bilo jako žao.

Bilten 5 20.4.1974

Raša Todosijević sa svojom predstavom «VO-DO-VIJA», želeći da prikaže «promenu sredine», vadi šarana iz staklenog suda u kome se on nalazio i ostavlja ga da se polako i sigurno uguši na vazduhu. Istovremeno u sebe naliva tolike količine vode. U početku on izaziva odgovarajući efekat kod gledalaca ali se vremenom, zbog razvlačenja, razvodnjava do te mere da sve što radi prelazi u apsurd.»

Tekst prenesen iz Studentskog radio programa «Indeks 202» od 20. aprila 1974.

Slobodan Đurđević

Bilten 6 21.4.1974

O «zvezdi od vatre» Marine Abramović, od posmatrača smo čuli: Aleksandar Postolović: Teško je govoriti posle predstave jer je utisak veoma snažan. Čini mi se da ono što prošireni mediji nude, a što je Marina uspela da izvede do kraja, je to da čovek zaista postaje umetnost trenutka. Ovakva umetnost traje dok traje život. Zaista je teško sada govoriti, jer sam još pod utiskom ovoga što sam video.

Vladan Radovanović: Stvarno iskustvo, za razli-